
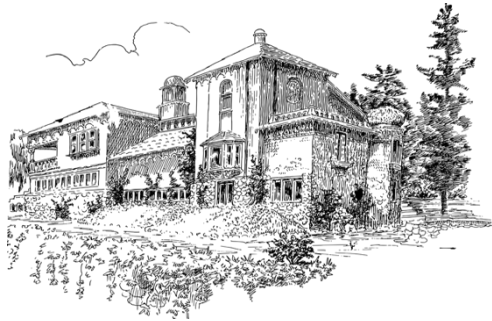
X. Az alvilág hatalmai

10.1 Kapcsolati tudatosság

"Aki dudás akar lenni, pokolra kell annak menni, ott kell annak megtanulni, hogyan kell a dudát fújni"

Népi strófa

Az 1920-as londoni látogatása alkalmával **Carl Jung**, - svájci pszichiáter, a komplex pszichológia megalkotója - zavarba ejtő kísértethistóriába keveredett. A hétvégéket London helyett vidéken töltötte. Éjszakánként

rosszul aludt, reggelente kimerülten ébredt, mert szobáját éjjelente émelyítő illat töltötte be. Mintha víz is csöpögött volna valahonnan, noha csap nem volt a helyiségben és az eső sem esett.

A második hétvégén a bútorok is nyikorogni kezdtek, a sarkokból ruhasusogás hallatszott, s mintha valami időnként a falat súrolta volna. Jung alig kapcsolta le a lámpát, a szellemvilág azonnal támadást intézett érzékei ellen. A lárma éjszakáról éjszakára erősödött, míg végül vasárnap éjjel egy kutya nagyságú lény kerengett körbe a helyiségben.

A harmadik hétvégére már kopogtattak is kívülről. Mivel a negyedik hétvégén sem javult a helyzet, Jung a házban megszálló kollégái elé tárta, hogy a házat kísértetek lakják. Feltűnt számára, hogy a takarítást és főzést intéző két fiatal nő is gondosan ügyel arra, hogy sötétedés előtt elhagyja a házat. Őket kikérdezve később megtudta, hogy a helybeliek valóban kísértetektől tartanak a tanyán.

Pénteken elszenderült a szokásos kopogtatások és csattanások közepette, s felriadva egy förtelmes vénasszony arcát fedezte fel maga mellett a párnán. Rémülten ugrott ki az ágyból. Ekkor látta, hogy a szem alatti arctájék hiányzik, miközben a nő tágra nyitott jobb szeme, egyenesen rá szegeződött. Jung villanyt gyújtott és egy karosszékből töltötte az éjszaka hátralévő részét.

Később átköltözött egy másik szobába, ahol semmi sem zavarta álmát. Mivel kollégája nem akart hinni neki, Jung rávette, hogy töltsön egy éjszakát a szobában. A kolléga ekkor egyedül ruccant ki a tanyára a következő hétvégén, ám annyira megrémült attól, amit ott tapasztalt, hogy kivitte a kertbe az ágyát és ott töltötte az éjszakát, töltött fegyverrel az oldalán. Tapasztalatairól levélben számolt be Jungnak, és megesküdt, hogy többé be nem teszi a lábát a félelmetes épületbe, amelyet a tulajdonos röviddel ezután le is bontatott, mivel nem tudott túladni rajta.¹

Milyen kapacitás teszi lehetővé számunkra azt, hogy észleljük a metafizikai világ entitásait? Kutatók „*kapcsolati tudatosságnak*”^{*} nevezték el azt a képességet, ami egy spirituális lényel vagy entitással való kapcsolat megélésének kontextusában alakul ki gyermekkorban. Ezt „*nem hétköznapi tudatosságnak*”^{**} vagy *meta-tudatosságnak* is nevezik. Abraham Heschel „*radikális ámulatnak*”^{***} nevezi, ami szerinte abból a tényből származik, hogy akár egy *minimális észlelés* - például valami, amit egy szempárnak észlelünk a sötétben - a *titokzatosság érzésének maximumát* képes létrehozni. Az eredmény pedig olyan élmények formájában jelenik meg, mint a *félelemmel vegyes bámulat*^{****} misztériuma, *csoda* vagy a radikális meghökkenés és ámulat.

Kutatók egy 10 éves gyermeket idézve így írják ezt le ezt az élményt: „az elmém illúziója”, „véletlen egybeesések játéka”, „a szemeim szórakoztak velem”. Kiemelik, hogy a vizsgált 10 éves fiú legnagyobb kihívása az volt, hogy bízzon-e vagy sem a saját tudatában. A *bizonytalanság, a saját élményük érvényességének megkérdőjelezése* a fő dilemma ezekkel az élményekkel kapcsolatban.

---

* relational consciousness

** unusual awareness

*** radical amazement

**** amit Carl Jung a „*numinozitás*” szóval írt le